

Nógrádi Gábor – Cakó Ferenc

KI NYERI MEG AZ OROSZLÁNSIMOGATÁST?

Vigyázz az úton, hogy ne érjen semmi baj!

Nógrádi Gábor – Cakó Ferenc

Barátsággal: *Nógrádi Gábor*

Vigyázz az úton, hogy ne érjen semmi baj!

MAGYARORSZÁG, 2021

TARTALOM.

Talán vannak néhányan / 4

Ki nyeri meg az oroszlánsimogatást? / 7

Hova nem ülhet
a kutya? / 10

Jár-e vadkan
a Karácsony Benő utcában / 12

Isten nem ver bottal / 15

Mikor nem riaszt
a vészjelző? / 19

Lőj a közepébe! / 22

Jó az öreg a háznál! / 25

Hány éves
a bácsi? / 28

Cseles csapdák csacsíknak / 30

Papa kioktatása / 34

TALÁN VANNAK NÉHÁNYAN

Talán vannak néhányan határon innen és túl, akik nem olvasták a *Hova nézel, papa?* című könyvemet.

http://bit.ly/nogradi_hova_nezel_papa

És akik egészen véletlenül nem olvasták, azok nem tudják, nem tudhatják, hogy történeteim hősei, szereplői, Papa és a gyerekek a könyv végén éppen egy izgalmas közlekedési versenyre indultak a budapesti Városligetbe.

Vajon odaérnek minden különösebb baj nélkül?

Versenyeznek?

Nyernek?

Veszítenek?

Amikor a *Hova nézel, Papa?* című könyvet befejeztem, mindezt még én sem tudtam.

De az utolsó fejezet végén megígértem a történet folytatását. És ha én valamit megígérek, azt be kell tartanom. Akármilyen nehéz, akármennyire púp a hátamon, nem menekülhetek el az ígéretem elől.

Ha nem tartom be, éjjel-nappal kínozz a lelkiismeret. Így neveltek. Nem tehetek róla. Nem én neveltem magamat.

A lelkiismeret olyan, mint egy bolha: itt csíp, ott csíp, keresem, kutatom, hogy megszabaduljak tőle, de nem találok a kis vérszívót.

Menekültem az ígéretem, a lelkiismeretem, a feladat elől, ahogy sok-sok gyerek szökni próbál, ha valamit meg kell csinálnia, és nem akarózik, csak vakarózik. Tanulni kell, házi feladatot írni, vagy segíteni anyának mosogatni, takarítani, boltba menni, netán meglátogatni Stanci nénit, akit – finoman szólva – a pokolba kívánunk.

Nem! Nem! Ide bújunk, oda bújunk, ezt lódítjuk, azt lódítjuk, olvasunk, tévét nézünk, nassolunk, játszunk, fejen állunk, csak azt ne kelljen csinálni, amit csinálni kellene.

Ismerős érzés?

Na, de végül is, nincs mese: megígértem, megcsinálom.

Könnyítésképpen következzen a Hova nézel...? utolsó két fejezete, és aztán a folytatás.

Három hónap munka volt, de megérte.

Már nem kínozz a bolha: az a fránya lelkiismeret.

SEGÍTSÉG, EMBER!

Nógrádi Gábor legsikeresebb könyvében negyven állat panaszlik, gúnyolódik, sír és kacag, miközben elmondja: hogyan él, és hogyan kell őt etetni, gondozni – szeretni. Tíz kiadás, százezer példány.

SEGÍTSÉG, ÁLLAT!

A Segítség, ember! folytatása talán még humorosabb és izgalmasabb, mint az előző kötet volt. Harminc kalandos, vidám történetben beszélnek, panaszlik, veszekednek, csúfolódnak az állatok. Nincs mindig igazuk!

KI NYERI MEG AZ OROSZLÁNSIMOOGATÁST?

Eljött a szombat, a superprogram napja.

A superprogramra kedves szomszédunk, Titi bá hívott meg minket csütörtök este, amikor hazatántorogtam a szimulátorozásból.

Aki nem tudná, annak elmesélem, hogy a szimulátor nevű programmal egy gépkocsi vezetőülésében, kormányral a kézben képzeletbeli autót vezettem.

Vezetés közben több képernyőn láttam az utat, meg a többi járművet.

No, meg minden mást is.

Például egy szarvast meg egy vaddisznót, amint kiszaladnak előlem az országútra.

Na, ez totál kikészített!

Ezért tántorogtam haza a szimulátorozásból, nem azért, mert ittam.

Egyszóval a nyugdíjas rendőralezredes, Titi szomszéd átsétált hozzánk a vizslájával, és elmondta, hogy szombaton kilenc órától rendőrségi ügyességi nap lesz a Városligetben. Családok, felnőttek és gyerekek együtt versenyeznek, de még kutyát is lehet vinni, ha van.

Az első díj egy felfújható hatszemélyes sátor, a második díj családi belépő tíz alkalomra Magyarország bármelyik élményszárába, a harmadik díj háromnapos nyaralás Nyíregyháza-Sóstón az állatkerti Dzsungel Hotelben ingyenes oroszországi látogatással. És még több hasonlóan értékes és hasznos díj vár a versenyzőkre.

Titi bácsi már be is nevezett minket, mert ilyen ügyes gyerekeknek a nagypapákkal együtt ott a helyük.

– Nekem itthon a helyem egy kád meleg vízben, hideg-vizes borogatással a fejemre – mondtam.

– Tuti, hogy két hónapig hatalmas vadállatokkal és szarvasokkal fogok álmodni, amint éppen a kocsim elé ügetnek a Karácsony Benő utcában.

Titi legyintett.

– Szombatig elmúlik.

– Én sem akarok menni – mondta Beni komoran, mire Suci felvilágosította Titi bábát, hogy a bátyjának szerelmi bánata van, mert Sára Vali dobta a Szarvas Pista miatt. A felvilágosítás után kis unokám a karjaim közé menekült a testvére fenyegetése elől.

Szombatig
elmúlik!

– Szombatig elmúlik – ismételte meg Titi azzal a mosolytalan, fegyelmezett arcával, ami neki van.

És szombaton valóban készen álltunk az indulásra, mert én már nem álmodtam a vadkannal, Beninek pedig telefonált Sára Vali, és azt mondta, hogy 1. bocs!, 2. Sarudi hülye!, 3. megyünk-e a rendőrségi ügyességi napra, mert ők mennek.

Sejtettem, hogy Saci unokám mesterkedése van a hirtelen kibékülés mögött. Naná! Nyilván felhívta a barátnőjét, és elbeszélgetett vele.

Kedvenc lányunokám diplomáciai érzékével a világbé-két is el tudná hozni az emberiségnek. Remélem, néhány év múlva el is hozza.

Az elindulás persze nem volt egyszerű.

No, de ki látott már olyan sokgyerekes családot, amelyiknél hipp-hopp olajozottan és könnyedén indul a reggel? Pláne, ha kirándulásra vagy valami eseményre készül a csipet csapat.

Menyem, Anita nyolc órakor nekiállt uzsonnát csomagolni.

– Anya, nem kell kaja – mondta Beni. – Egy ilyen versenyen száz büfé százféle kaját kínál, ugye, Papa?

– Naná! – mondtam.

– De ne egyétek tele magatokat hamburgerrel! – kérte Anita. – Ebéddel várlak benneteket! Jó, Papa?

– Naná! – mondtam.

– És kérlek, nagyon vigyázz az úton! Biztosan rengetegen mennek erre a versenyre, nagy lesz a forgalom. Érted, Papa?

– Naná! – mondtam. – De most már induljunk, mert ha elkésünk, lőttek a versenynek, amelyen nagyon szeretném megnyerni az oroszlánsimogatást, mert gyerekkoromban, Nyíregyházán egyetlen oroszlán sem volt a matektanáromon kívül. Őt pedig nem volt kedvem simogatni.

HOVA NEM ÜLHET A KUTYA?

Gergő fiam hétüléses autójával kellett mennünk, mert Titi bá is velünk jött, meg az unokáim ceglédi unokatestvére, Emma, és persze Saci, Beni, Lizi, meg Tapi kutya.

Titi mellém ült az anyósülésre. Emma, Saci és Lizi mögöttünk helyezkedtek el. Lizi persze a gyerekülésben. Beni éppen be akart szállni hátra a harmadik ülésorba Tapival, amikor Titi bá megkérdezte:

- Megtudhatom, hol utazik a kutya?
- Itt mellettem – mondta Beni.
- Ott nemigen – mondta Titi. – Ha hirtelen fékezni kell, akkor Tapi előre repül, leüti a Papa fejét vagy az enyémet, és még a szélvédőt is kitörheti.
- Egy kutya? – mosolygott Saci. – Nem tetszik egy kicsit túlozni, Titi bácsi?
- Nem, Sacika – nézett halálosan komolyan öreg szomszédom kedvenc lányunokámra.
- Ha ötven kilométeres sebességnél fékez a vezető, akkor egy húsz kilogrammos kutya hat-száz kilogrammos súllyal csapódik előre, neki az ablaknak, mint egy ágyúgolyó.
- No, de akkor mi legyen? – kérdezte Beni.
- Nagyon egyszerű – szóltam közbe. – Van megoldás. Hallgassatok az öregebbre! A kutya itthon marad. Mi pedig végre elindulunk.

PETEPITE

Képzeld el, hogy reggel felkelsz, és már nem te vagy te, hanem valaki más a családból. Hogyan élsz, létezel helyette? És helyetted a családtagod, például apád, anyád, testvéred, kiskutyád?

(A PetePite az Év Gyerekkönyve lett, nemzetközi díjat kapott, és bekerült a tankönyvekbe.)

AZ ANYU ÉN VAGYOK!

EMESE: „Megőrülök! Papa átváltoztatott anyuvá! Anyu meg Mesi lett, vagyis én. Akkor most anyu maradok örökre? ” Pörgős, izgalmas, humoros történet. A regényből készült komédiát nagy sikerrel mutatták be a színházak.

– Akkor én is itthon maradok – mondta Beni. – Megbeszéltük, hogy Tapit visszük, mert kutya is részt vehet a versenyen. „Az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó.”

Borzalmasan konok ez a kölyök! Konok, makacs, fafejű tahó! Tiszta nagyapja!

– Jól van – mondtam. – Akkor tedd magad mellé a szomszéd ülésre, csatold rá a biztonsági övet, és szépen elüldögél a Városligetig.

– Szépen elüldögél a Városligetig? – nézett rám Titi. – Ez a kutya nem plüssből van, barátom. Fél perc múlva már a gyerekek lába között fog szaladgálni. Vagy átugrik ide, amilyen virgonc, és ha a fék helyett rálépsz!... Hát, tudod!...

– Oké! – mondtam. – Nincs több ötletem.

– Nekem van – mondta Titi. – Szaladj át, Beni, Balázsékhoz, a szomszédba. Úgy emlékszem, az ügyvéd úrnak van autóhoz való kutyahámja. A múltkor a schnauzerüket mintha azzal szállította volna az állatorvoshoz. Kérd kölcsön!

Beni elnyargalt.

Aztán hirtelen Saci is kiszállt a kocsiból.

– Elhozom Tapi műcsontját! – szaladt befelé. – Ha azt rághatja, nyugodtabb lesz.

– Okos vagy! – kiáltottam utána. – De akkor kapd fel a tálkáját, meg hozz egy palack vizet is, mert gyakran kell itatni.

Saci megérkezett a csonttal, a tálkával meg a vízzel, Beni pedig a kutyahámmal.

– Győzelem! – lengette már messziről. – Balázs azt üzeni, használjuk egészséggel! Nekik kettő van.

– Na, végre! – sóhajtottam, mikor láttam, hogy Beni a kutyát beköti a mellette levő ülésen a hámba. – Ügyes szerkezet, és nem is drága. De most már talán induljunk.

És indultunk.

JÁR-E VADKAN A KARÁCSONY BENŐ UTCÁBAN?

– Látom, használt a szimulátoros autóvezetési gyakorlat – jegyezte meg Titi szomszéd, amikor ide-oda pislogva a kocsival kióvakodtam az utcánkából, és irányjelzés után óvatosan jobbra fordultam, majd megálltam a zebránál, hogy átengedjem a járdán álldogáló idős urat, aki intett, hogy nem akar átmenni.

– Miből gondolod, hogy használt? – kérdeztem.

– Olyan lassan vezetsz, hogy egy influenzás levelibéka is leelőzne.

Elhúztam a számat.

– Te is lassan vezetnél, Titi, ha attól tartanál, hogy hirtelen egy vadkan a kocsid elé ront.

– Egy vadkan?

– Egy vadkan!

– A Karácsony Benő utcában?

– Például. Vagy egy szarvas.

Titi hallgatott egy kicsit és pislogott, mint aki megpróbálja elképzelni a vaddisznót vagy a szarvast a Karácsony Benő utcában.

Aztán megszólalt.

– Ez nem valószínű. Sokkal valószínűbb, hogy ezzel a lassúsággal akadályozod a forgalmat. Még baleset is történhet miattad...

Ekkor a mögöttem haladó kocsi előzésbe kezdett, és a vezető rám kiabált a nyitott ablakon.

– Mi van, fater? Csiga volt az anyukája? – És elszáguldott.

A gyerekek vihogtak mögöttem.

– Látod, Titi, milyen szemtelenek a mai fiatalok? – morogtam.

Titi bá sóhajtott.

– Szemtelenek, de ennek a legénynek kivételesen igaza volt.

– Miben? Hogy csiga volt az anyukám?

– Nem – rázta meg a fejét öreg szomszédom. – De az tény, hogy valóban kellemetlen a mögöttem haladóknak, ha lassan mégy.

Megnyomtam a gázpedált.

Számíthatsz rám!

– Tessék, most negyvennel megyek. Meg vagy elégedve?

– Abszolút. Bár itt ötvennel lehet haladni, de nem akarom, hogy idegeskedj a túl nagy sebesség miatt.

– Egyáltalán nem idegeskedem, csak ígérd meg, hogy időben szólsz, ha felbukkan egy vaddisznó.

– Számíthatsz rám! – mondta Titi.!

Megálltunk a piros lámpánál. A másik sávban is megállt egy fehér Opel. A vezetője – kontyos, szőke asszonyka – éppen telefonált. Aranyszínű mobilja a füle mellett csillogott. Indulatosan vitatkozott valakivel.

Integtettem neki.

Lehúzta az ablakot.

– Mit akar? – mordult rám, mint a bocsait féltő harapós anyamedve a Fogarasi-havasokban.

– Bocsásson meg kedves hölgyem, a zavarásért – kezdtem szokott nyíregyházi udvariasságommal –, de tilos kézben tartott mobillal vezetni. Igen nagyon balesetveszélyes, és komoly büntetés kaphat, ha egy rendőr...

– Mi köze hozzá? – vágott a szavamba a nő. – Idióta! – És felhúzta az ablakot.

Titire néztem.

– Hallottad, mit mondott?

– Hallottam. Azt mondta: idióta.

– Miért nem bünteted meg, szomszéd? Te rendőralezredes vagy.

– Csak voltam. Húsz éve nyugdíjba mentem, nem tudtad?

– Én tudom, de a hölgy nem.

Titi legyintett.

Persze értem én, hogy nem büntetheti meg az asszonykát, de egy kicsit ráijeszthetett volna az aranyozott vállapján világító két ezüst csillaggal.

A lámpa zöldre váltott. A fehér Opel elhúzott.

ISTEN NEM VER BOTTAL

Nem értem volna utol a szőke hölgyet, ha két sarokkal később nem karambolozik.

A helyzetből tisztán látszott, hogy mobilozás közben elnézte a háromszögletű elsőbbségadás kötelező táblát. Meg kellett volna várnia, amíg áthalad a Skoda a kereszteződésen.

Vétkes kontyos ismerősünk az Opelje mellett állt, és a kezét tördelve siránkozott.

– Jaj, Istenem! Jaj, Istenem!

Mögöttem Beni felmordult:

– Ugye, hogy nem kellett volna mobilozgatni!

– Csend legyen! – szóltam hátra. – Nem csúfolódunk más szerencsétlenségén.

– Megérdemli! – hepciáskodott Beni. – Te figyelmeztetted.

– Így van! – mondta Emma. – A Papa szólt neki, de a nő nem fogadott szót.

– Mert egy életveszélyes bolond! – sziszegte Saci.

– Na, igen, igen! – sóhajtott Titi bá. – De hidd el, Sacika, éppen elég baj neki az, hogy egy életveszélyes bolond, ahogy voltál szíves megfogalmazni.

– És ha elüt valakit a zebrán, akkor is azt mondjuk, hogy elég baj neki?

– Igen, Sacika – mondta Titi. – Mert kap esetleg két év börtönbüntetést. És bent a rácsok mögött két évig, tehát úgy hétszáz napig gondolkozhat, hogy talán jobb lett volna, ha nem telefonál kézben tartott mobillal. Isten nem ver bottal.

– Az mit jelent? – kérdezte Saci.

– Azt, hogy ha valaki rosszat cselekszik, akkor így vagy úgy, de eléri a büntetés.

Beni persze nem hagyhatta ki, hogy megint a fejemhez ne vágja:

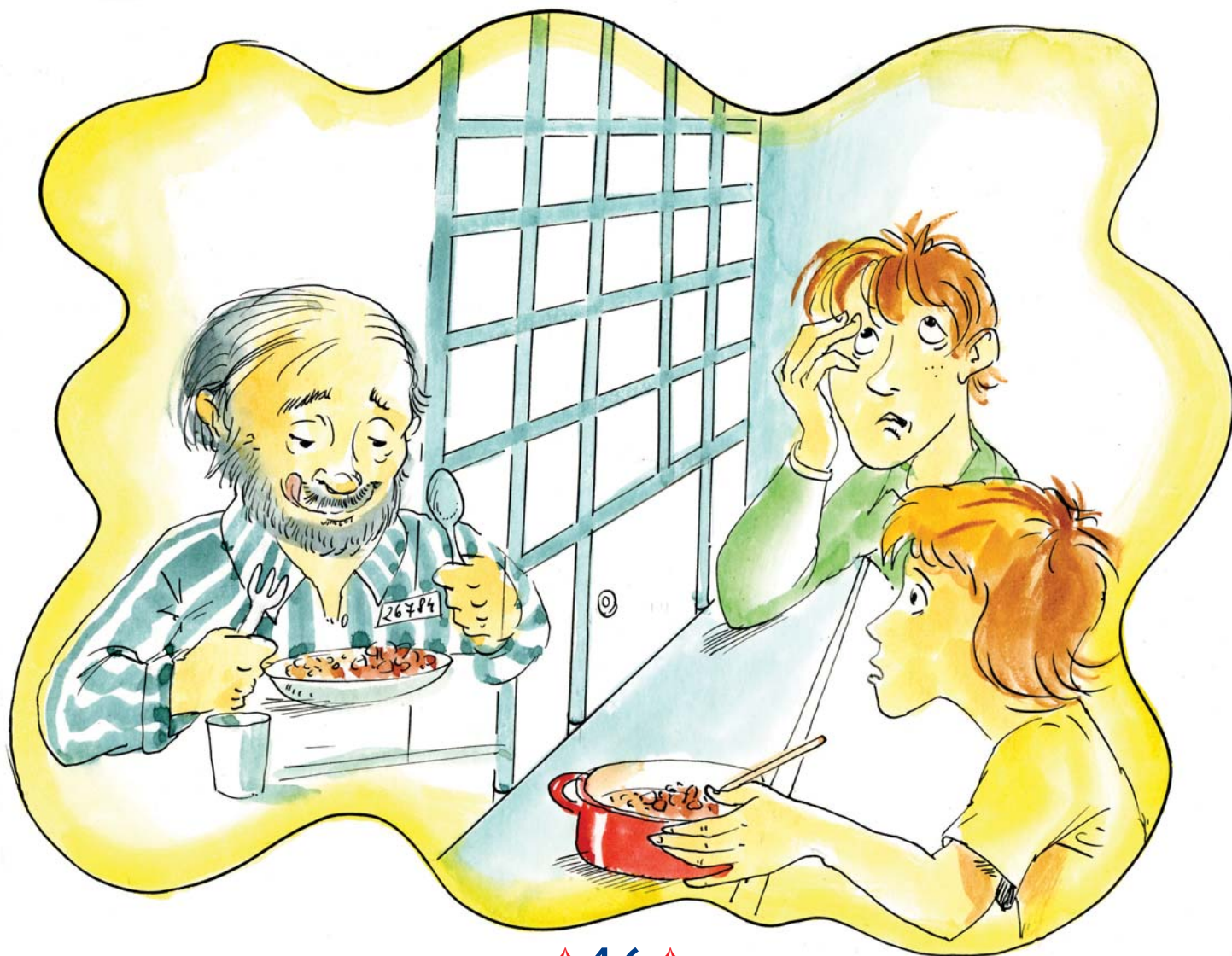
– Látod, Papa, igazunk volt, hogy nem adtuk oda vezetés közben a mobilt, amikor a virágos Krisztinkéd hívott!

A kormányra csaptam.

– Ne húzzatok fel, ördögfiókák, mert idegességemben még elütök valakit. Aztán nektek kell majd látogatni engem a börtönben két éven át minden hétvégén. És kis láboscában hozni a vörösboros marhapörköltet sztrapacskával!

Ez hatott. Csend lett.

Az a gondolat is elnémította őket, hogy engem börtönbe zárhatnak, mint egy bűnözőt, de az igazi rémületet az állandó utazgatás elképzelése okozta a sztrapatcskával. Hol van ideje manapság egy tizenévesnek a rácsok mögött csücsülő Papáját hetente látogatni?

Miközben a lecsukásom kellemetlen következményein képzelődtünk, Titi intett, hogy álljak félre, és parkoljak le a kocsival, mert közlekedési baleset esetén vannak kötelező teendők, amelyeket ő jól ismer. És nem mehet tovább, amíg nem segít a bajbajutottaknak.

– Én nem segítenék! – mondta Beni.

– Erkölcsi és szakmai kötelesség – mondta Titi.

– Az is erkölcsi meg szakmai kötelesség, hogy ne késsünk el az ügyességi napról – mondta Beni. – Megígérted, Titi bá, hogy indulhatunk a versenyen, és be is nevezted minket.

– Nyugalom! – mondta Titi. – A verseny tízkor kezdődik, nem kilenckor.

– Mi? Micsoda? – heveskedett Saci. – Ha tízkor kezdődik, miért mondtad a kilenc órát? Hajnali fél nyolckor kellett felkelnem!....

– Mert ismerlek benneteket, Sacikám. Ha tíz órát mondok, tizenegyre érünk oda. Ha kilencet, akkor tízre.

Titire bámultam. Vajon én is ilyen bölcs leszek, ha megöregszem?

Mondjuk, már elmúltam hetven...

Kiszálltunk a kocsiból és követtük Titi bát. Öreg barátunk szolt, hogy vegyük ki a hölgy csomagtartójából a háromszöget és helyezzük el a kocsi mögé, nehogy belemenjen egy hátulról közeledő jármű a sérült autóba. A feladatot Benivel végrehajtottuk.

Titi közben a siránkozó nőhöz sétált Sacival. Emma, Lizi, Tapi a kocsiban maradtak.

A vétkes hölgy még mindig a kezét tördelte.

GYEREKRABLÁS A PALÁNK UTCÁBAN

Lajcsi elrabolja saját magát a barátai segítségével. Örület! Mit akar? Azt, hogy elvált szülei újra összeházasodjanak. A terve sikerül? Nem sikerül? A regény bekerült a tankönyvekbe és film is készült belőle.

GYERÜNK HAZA!

Rémes nyaralás két londoni gyereknek egy világvégi kis faluban. A rokonság kedves, de a szobában egér meg pók szaladgál, és a klotyó kint van az udvaron! Eszter és Robert megszöknek. Át a Nyírségen, a Hortobágyon, a Tiszán hazaindulnak Angliába.

– Jaj, Istenem! Jaj, Istenem!

– Nem ütötte meg magát? – kérdezte Titi. – Nem történt valami baja?

Érdekes. Én biztosan nem ezt kérdeztem volna.

Sokkal inkább azt: „hogyan lehetett ilyen figyelmetlen, asszonyom? Van magának sütnivalója? Itt elsőbbségadás kötelező! Vezetés közben nem mobilozunk!”

De biztosan a szomszédnak van igaza. Ő volt rendőr.

Nyilván a legfontosabb, hogy a sérülésekről érdeklődjünk, és ha szükséges – törés, seb, agyrázkódás esetén –, hívjuk a mentőt.

A hölgy nem sérült meg

Szerencsére elmenekülni sem akart a helyszínről, mert az tilos.

A Skodában egy apa ült a két gyerekével. A kicsik a gyerekülésben voltak. Nem esett semmi bajuk, csak megijedtek. A férfi nem kötötte be magát a biztonsági övvel, ezért alaposan beütötte a fejét. A homloka vérzett.

Titi bá hívta a 112-es segélyhívószámot, és elmondta, mi történt.

Két perc múlva szirénázva megérkezett a rendőrautó meg a mentő.

Szerencsére a férfi fejsérülése nem volt vészes.

Nem kellett kórházba vinni, de megbüntették tízezer forintra, mert biztonsági öv nélkül vezetett. Olcsón megúsza.

HOGYAN NEVELJÜNK?

Minden és mindenki nevelhető? Nevelhető a kistestvérünk, a nagybácsink, a nagymamánk, a matektanárunk, a szomszéd, a rendőr, a muskátli és a padszomszédunk is! Akarsz a nevelés zsenije lenni? Vagy csak nevetni? Ez a könyv a te könyved.

EMMIKE NEM SEMMIKE

APA: „Megörülök tőled, Emmike! Nem öntheted a szemetet a sofőrre, akkor sem, ha szemetelt! Nem te döntöd el, hogy mikor legyen kistestvéred! Nem hozhatsz haza sem egy síró kisfiút, sem egy kóbor kutyát! Megörülök tőled, Emmike!”

MIKOR NEM RIASZT A VÉSZJELZŐ?

Miután Titi szomszéd beszélt a rendőrökkel, indultunk tovább a közlekedési ügyességi napra. Bár szerintem inkább a balesetet okozó hölgynek kellett volna részt venni ezen a versenyen. Biztosan elnyerte volna az utolsó helyezettnek járó léggömböt.

Még nem volt tíz óra, amikor begördültünk a Városligetbe, de a verseny színhelyén, a sátrak között már hullámozott a tömeg.

– Te jó ég! – fogtam a fejem. – Ezek mind meg akarják nyerni a hatszemélyes sátrat?

– Naná! – mondta Saci. – Nyomulnak, mert nem tudják, hogy mi nyerjük meg.

Lehet, hogy a mai gyerekek azt hiszik, hogy Dobó István balszélső a Barcelonában, de önbizalmuk az van!

Családként jelentkeztünk a regisztrációs sátnál: négy gyerek, egy kutya plusz én.

Hívtam Titit is, legyen tiszteletbeli családtag, de a szomszéd azt mondta, ő nem versenyezhet. Ismeri az összes feladatot. Húsz éve ő találta ki.

– De Titi bá! – kiáltott fel Beni. – Akkor miért nem árulod el nekünk, hogy nyerjünk?

Titi szigorúan az unokámra nézett.

– Hallottad már azt a kifejezést, hogy: erkölcs, etika?

– Persze! – vigyorgott Ben. – Van egy ilyen tantárgy.

Titi megvetően legyintett és ott hagyott minket.

Ment a régi zsarutársaival pletyózni. Mert nem igaz, hogy csak az öregasszonyok fecse-
résznek.

Beni pedig még jobban vigyorgott, amikor feltűnt Sári Vali a családjával.

– Mi nyerjük meg a sátrat! – kiáltotta oda Vali.

– Győzzön a jobb! – kiáltott vissza az unokám, és a nevetésükön láttam, hogy szent a béke közöttük.

Szép is a szerelem, ha az ember tizenhárom éves! (Vagy hetven.)

A verseny izgalmasabbnak ígérkezett, mint a Trónok harca meg egy évvégi bizonyítványosztás együttlévé.

Nyolc feladat volt. A feladatok teljesítéséért pontokat kaptunk. Általában egy feladat tökéletes elvégzéséért maximum tízet.

A *Láss, ne csak nézz!* nevű első feladat a megfigyelésről szólt. A közlekedésben ugyanis nagyon sokfelé kell figyelni. Az útra, a táblákra, a lámpákra, a többi közlekedőre, a saját járművünkre meg Lizikére, aki mindig akkor akar inni, enni vagy játszani, amikor elindulunk az autóval.

Mi volt a feladat? Egy asztalon elhelyezett tíz tárgyat tíz másodpercig kellett nézni, aztán elfordulni és egy papírra felírni, amire emlékeztünk.

Szerencsére nekem már gyerekkoromban is kitűnő volt a memóriám. Most is emlékeztem három dologra. Pontosabban kettőre, mert mint kiderült, a harmadik, amit felírtam, nem állólámpa volt, hanem vécépumpa.

A gyerekek szinte minden tárgyra emlékeztek, de miattam csak öt pontot kaptunk.

– Papa – szólt Saci kedvesen –, ott a bódéknál lehet lángost kapni. Te szereted. Nem akarsz venni magadnak? Megvárhatnál minket a kijáratnál vagy a kocsiban!

– Szó sem lehet róla! – mondtam. – Én is családtag vagyok. Kötelességem erősíteni a csapatot.

– Ettől féltem – morogta Saci, és indultunk tovább.

A *Védd magad!* nevű második versenyszám izgalmasabb volt, mint az első. A betörők elleni védelemről szólt. Egy katonai sátrat riasztókkal védtek. Úgy kellett bemenni a sátorba és kihozni egy tábla csokit, hogy ne szólaljon meg a vészjelző.

Egy egyenruhás fakabát a bejárat mellett pontozta a versenyzőket, miközben odabentről egy csinos rendőrléányzó a csokival integetett.

– Gyertek! Gyertek! Legyen tiétek a csoki!

Lizi persze rögtön beszaladt, aztán visítva ki, mert felvijjogott a sziréna.

– Aha! – súgta Saci. – Oldalt, a bejárat mellett van az érzékelő! Át kell ugrani!

És így tett. Ugrott. A csoki is ugrott, mert megint felnyávogott a vészkiáltás.

– Na, most figyeljete! Jön a Papa-trükk! – mondtam és a sátor mellett a fűre vetve magamat becsusszantam a sátor alatt.

Majd megsüketültem, úgy rám vijjogott a „nénó! nénó!”.

Hát nem oldalra is felszereltek egy-egy érzékelőt?!

Csini Ancsurka a csokival persze nevetett, mint akit csikiznek.

„Jaj, de vicces!” – gondoltam komoran és kigurultam a sátor alatt.

Beni következett.

Kíváncsi voltam, hogy az én szuper kreatív unokám hogyan oldja meg ezt a megoldhatatlan feladatot.

Berepül? Vagy alagutat ás a sátor alá és bekúszik? Esetleg láthatatlan emberré válik és kihozza nekünk a csokit meg a tíz pontot Ancsurkával együtt?

Egyiket sem csinálta.

– Én nem akarok betörni, lopni, rabolni, tehát nem szólal meg a riasztó – kiáltott be a rendőrlánynak. – Megvárom, amíg kijössz a csokival és ideadod, mert szépen kérek.

– Nyertél! – kiáltott a bejáratnál álló egyenruhás. – Ez a jó válasz! Tíz pont!

A rendőrlány pedig kikapcsolta a riasztót és kihozta a csokit.

Kis csapatunk persze ujjongott.

Mondjuk, én kicsit mérges voltam magamra. Ez a pofonegyszerű ötlet nekem is eszembe juthatott volna. Persze Beni sikerének is örültem. Családban marad.

LŐJ A KÖZEPÉBE!

A harmadik próba a céllövészet volt.

A rendőröknek bizony néha fegyvert kell használniuk, ha fegyverrel támadnak ellenük vagy veszélyes bűnözők túsokat tartanak fogva. Gyakran látunk ám ilyet a filmekben!

Egy igazi vidéki, vásári céllövöldés sátrat állítottak fel a versenyzőknek, ami egészen felkelkesített.

– Tudjátok, hányszor lőttem én gyerekkoromban Nyíregyházán ilyen céllövöldében?! Öt lövés volt egy forint! Most mennyi? – kérdeztem az alacsony, göndör hajú kis emberkét, aki a puskát töltögette és adogatta.

– Most ezerkétszáz – morogta a pasas, aztán hozzátette. – De a játékosoknak ingyen van.

– Na, adj! csak ide azt a flintát, öregem! Lövök a legkisebb unokámnak egy babát!

Mert ki volt írva, hogy aki a céltábla közepébe talál, az választhat a játékok közül. És egy szép, szőke hajas baba mosolygott az ajándékok között legelöl.

Lizikém persze rögtön mellém furakodott.

– Babát! Babát! – mondta és rángatta az ingemet. – Lőj nekem babát, Papa!

– Lövök, drágám, lövök! Csak ne rángass, mert baba helyett véletlenül egy csinos, bongyor hajú bácsikát lövök neked!

Vihogtunk. Na, igen! Humorom az van!

A kis ember megtöltötte a puskát, ideadta, aztán lebukott a pult mögé. Biztos, ami biztos, ugye. Látszott, hogy egy egérlyukba is bebújt volna.

Nevetséges! Az unokáim nevettek is. Tudták, hogy katonakoromban két lövészeti díjat is nyertem egy versenyen. Elmondtam nekik sokszor. Azt még nem tudták, hogy nem voltam katona, mert azt még nem mondtam el nekik.

Céloztam. Lőttem.

Érdekes. A céltáblán nem látszott a golyó nyoma.

Huhú! Ezek szerint a közepébe találtam, ahol a fekete foltban nem látszik a sötét színű töltény. Hát hiába! Aki tud, az tud!

A céllövöldés kis ember hozta is a babát. Csak most láttam, hogy olyan érdekesen lila a feje. Ennyire le lehet sülni? Persze reggeltől itt áll szegény a napon... De miért ordít?

– Maga nem normális! Nézze meg, mit csinált! – rikácsolta, és a kezembe nyomta a babát, amelynek el volt törve a karja.

Nahát! – gondoltam először dühösen. – Képes egy hibás játékot kitenni nyereménynek? Aztán felfogtam, mi történt, mert a céllövöldés folytatta a nyávogást:

– Gratulálok! Itt van! Vigye! Ellőtte a karját! Most már úgysem tudom használni! Csak azt árulja el, hogy csinálta? A baba egy méterre volt a céltáblától! Egy méterre, ember! Hogy tudta eltalálni?

Kicsit zavarba jöttem. Pedig az rám nem jellemző. Most mit mondjak?

– Nézze, barátom! – próbáltam magyarázkodni. – Nyíregyházán az őszi vásárokon mindig volt céllövölde, és én ott rengeteget gyakoroltam. Arra tartogattam minden zsebpénzemet...

– Igen?! Igen?! – vicsorgott a céllövöldés és reszkető kezével megpróbálta megtölteni a puskát.

Nem tudom, mit akart, de jobbnak láttam gyorsan elhúzni a csíkot a gyerekekkel együtt. Aztán biztonságos távolságban odaadtam kisunokámnak a babát.

– Látod, Lizikém? Mondtam, hogy lövök neked egy babát! És lőttem! Amit a Papa megígér...! Majd otthon varr anyu a babának egy új karocskát rongyból. Szébb lesz, mint a régi. Az unokáim egymás nyakában fetrengtek a röhögéstől.

Nem értem. Én is nevetgéltem gyerekkoromban. De nem ennyit!

A MI KINIZSINK

A gyerekek állatait össze akarja gyűjteni a gonosz akarja gyűjteni a gonosz polgármester. Ki segíthet? Naná, hogy Kinizsi Pál, Mátyás király hadvezére! No de ő már ötszáz éve halott! És akkor mi van? Fel kell támasztani! Humor, izgalom, történelem testközelből.

A MI DÓZSÁNK

Hogyan kerül négy gyerek, egy történelemtanár meg egy vizsla az 1514-es parasztháború közepébe? És ha már ott vannak, miért akarnak találkozni a vezérrel, Dózsa Györggyel? Mer-nél velük menni?

JÓ AZ ÖREG A HÁZNÁL!

Természetesen *kerékpáros akadálypálya* is szerepelt a feladatok között. Egy rendőrségi nap közlekedési versenyén ez kötelező!

A pálya különlegessége azonban most nem az volt, hogy a biciklisnek kerülnie kellett a piros-fehér csíkozású műanyag kúpokat meg terelőoszlopokat. (Beninek, a mountain bike bajnoknak persze az könnyen ment volna!)

A játék tétje az volt, hogy a sebességhatárok szigorú betartásával minél hamarabb célba kell érni a kanyargós pályán. Nem könnyű feladat! Úgy legyél a leggyorsabb, és nyerd meg a versenyt, hogy mindenütt betartod a kötelező sebességet!

A bicikliút tele volt tíz, húsz, harminc kilométeres sebességhatárt jelző táblákkal. Nagyon kellett figyelni, hogy a versenyző betartsa ezeket a korlátozásokat. De vajon a pontozóbírók hogyan ellenőrizték, ki lépi túl a táblák kilométerjelzéseit? Ügyes programmal. Különleges sebességmérőket helyeztek el a bicajokon. A kis szerkezetek Bluetooth kapcsolatban voltak egy komputerrel. A képernyőn a versenyrendezők azonnal látták, ha egy játékos túllépte a sebességhatárt. És mire a versenyző célba ért, a táblázat már jelezte is, hány hibapontot vontak le a sebességtúllépések miatt a tíz pontjából, amit az indulásnál minden játékos megkapott.

– Papa, te most légy szíves, és kérlek szépen, maradj a pálya szélén és vigyázz Lizire meg Tapira! – mondta Saci, miközben, mint tigris a vacsorának kiszemelt antilopra, rám szegezte a tekintetét.

– Na, és vajon miért? – hőköltem hátra. – Talán én nem tudom betartani a sebességhatárokat?

– Dehogynem, Papa! Éppen az a gond, hogy túlságosan is óvatos vagy. Ahol hússzal lehet menni, ott te tízzel tekernél. Ahol harminccal lehet, ott te hússzal.

– Lassan járd, tovább érsz! – emeltem fel az ujjamat.

– Igen, Papa, bölcs mondásaidat ismerjük– szólt közbe kedvenc fiúunokám is. – De a verseny nem erről szól! Úgyhogy sit down, please! És izgulj értünk!

Legyintettem. Izguljak?

Mást sem csinállok egész életemben, mint hol a gyerekeimért, hogy az unokáimért izgulok. Beni, Saci és Emma a tíz-tíz pontjukból egyet sem veszítettek! A táblajelzések szerint fékeztek, gyorsítottak.

Mit mondjak? Az én nevelésem! A jó példa nevel! Mondjuk, a rossz példa is....

Sára Valiék is áttekertek a pályán, de nem volt ilyen jó eredményük.

– Gratula! – kiáltott Vali felénk. – Szuperek vagytok! – És ettől aztán Beni unokám megint hízott egy kilót.

Nagy izgalommal indultunk tovább. Az eddigi eredményeink azzal biztattak, hogy miénk lesz a hatszemélyes sátor! De az oroszlánsimogatás biztosan!

A következő feladat igazán nekem való volt. Zsebtolvajfogás!

A rendőrség egy régi, tapasztalt zsebtolvajt kért fel, hogy amíg a nagy sátorban sétálgatunk és nézegetjük a biztonságos közlekedésről szóló kiállítást, majd ezután kitöltünk egy-

egy tesztet, hogy mit láttunk, próbáljon tőlünk ellopni valamit, ha tud: órát, pénztárcát, ékszert vagy bármi mást.

A zsebtolvaj persze már nem volt zsebtolvaj. Rendőrségi tanácsadó lett. Azt tanította, hogyan kell védekezni a zsebtolvajok ellen. Ő aztán tudta! Ahogy a régi szólás tartja: rablóból lesz a legjobb pandúr.

Na, de engem hiába kerülgetett a sunyikám! Egyik kezemet a nadrágzsebemre szorítottam, ahol a pénztárcám volt, a másikat meg az ingem zsebére, ahol a mobilom volt. Nagyot nevettem, mikor kiértem a sátorból. Megvolt a pénztárcám, és megvolt a mobilom is!

De hol az órám?! Azt a ravasz zsebes, enyveskezű Lopkovics Artúrját!

Hát nem lecsatolta, miközben én hevesen védtem a zsebeimet?!

A gyerekektől persze nem tudott elvenni semmit. A markukban tartották a mobiljukat és más értékes dolog nem is volt náluk.

Ja, úgy könnyű! Mit lopjon el az a szegény zsebtolvaj? A taknyos papírzsebkendőt? Az unokáim meg Emma tíz-tíz pontot kaptak. Én egyet. Igaz, visszakaptam az órát is.

– Papa! – nézett rám tigrisszemű Sacikám. – Papa!

– Tudom! – morogtam dühösen. – Menjek lángost venni és várjalak meg benneteket a kapunál vagy a kocsiban! Azért sem! Majd meglátod...! Szerzek én még meglepetést nektek ezen a versenyen!

– Ettől félek! – dünnyögte Beni és akkorát sóhajtott, amekkorát én szoktam, ha az élet súlya a vállamra nehezedik.

A BÁTYÁM ZSENI

TOM: „A tesóm dilis. Persze zseni is, mert feltalálta a szuper tolmácsprogramot, és így bármilyen nyelven beszélhetünk egymással. De azért dilis. Még szerencse, hogy itt vagyok én meg a hatodikosok szövetsége...”

AZ ÖCSÉM ZSENI

Tom iskolatársa, Digó folyton a verekedéseivel dicsekszik. Tele van karmolásokkal, foltokkal. Aztán kiderül, hogy nem is verekszik... És nem csak hogy nem verekszik, de nagy veszély leselkedik rá. A kérdés: megmentse-e Digót, bár utálják?

HÁNY ÉVES A BÁCSI?

A következő feladatból, a sziklamászást utánzó falmászásból kimaradtam.

Nem azért, mintha nem tudtam volna kiszögellésről kiszögellésre szökdelve könnyedén felkapaszkodni a sziklás hegyet utánzó fal tetejére, mint egy zergebak a Kaukázusban, mikor harcra hívja a többi bakkecskét a csinos nőtényért.

Nyíregyházán hatvan éve úgy mászkáltam a háztetőnkön, mint egy macska!

És még most is könnyedén felállok egy székre! Például, ha ki kell venni a tiszta pizsamát a felső polcról. És valaki fogja a széket meg a lábamat!

De a rendőröknek hiába magyaráztam!

Ki volt írva, hogy az ötven év felettieknek a falmászó feladatot nem kell teljesíteniük, azaz felmentést kapnak.

– El tetszett már múlni ötven? – kérdezte a pontozó asztalnál ülő rendőrhölgy.

– Mit gondol? – kérdeztem vissza, és rávillantottam az én sokszor kipróbált ellenállhatatlan mosolyomat.

– A regisztrációs adatlapján az áll, hogy hetvennégy éves.

– Hogy micsoda?! – rikkantottam mérgesen. – Tévedés! Az csak elírás lehet!

– Miért? – kérdezte meghökkenve a csinos egyenruhás. – Hány évesnek tetszik lenni?

– Hetvenhárom! – húztam ki magamat. – De lélekben húsz!

– Oké! – zárta le a vitát a rendőrlány mellett álldogáló aranycsillagos hadnagy. – Akkor, uram, lélekben felmászhat a falra, testben azonban maradjon lent. De nyugodjon meg, a szabályok szerint a családját nem éri kár: az ötven éven felüliek mászás nélkül is megkapják a maximális pontszámot.

– Igen?! – küldtem egy ragyogónak szánt mosolyt az egyenruhások felé. – Ez nagyon kedves! De miért kapjuk?

– Mert már az is dicséretes, hogy el tudtak jönni idáig.

– Kösz! Nagyon kedves! – vicsorogtam a rendőrre.

Én értem a viccet, de nem mindig szeretem, ha nem én mondom.

CSELES CSAPDÁK CSACSIKNAK

A következő feladatban a *figyelemmegosztás labirintusán* kellett minél gyorsabban keresztül-menniük a csapatoknak, de együtt! Senki sem maradhatott le!

A labirintus több nagy sátorból álló, széles tekervényes folyosó volt, amelyben sok-sok fantasztikus látvány, zene, film, komputerprogram meg más érdekesség állíthatta meg, fékezhetette le a játékosokat. A feladat ugyanúgy tele volt figyelemeltereléssel, mint közlekedés közben az utca: emberek, járművek, táblák, fények, reklámok, kirakatok! Meg kell tanulni csak a legfontosabbra figyelni: a biztonságra!

– Na, indulás, gyerünk, gyerünk! – mondtam a gyerekeknek és Tapinak, akit Ben vezetett pórázon. – Csak a lábatok elé nézzetek, és futás! –

Hirtelen azonban megpillantottam egy hatalmas képernyőn a Trónok harcának legújabb, százkilencvenkettedik részét.

– Hopp, hopp! Pillanat! Csak hadd nézzek bele!

– Majd otthon, Papa! – ragadta meg a kezem Saci és tovább rántott.

– Ó, te gonosz! – botlottam utána, de most meg ő torpant meg, mert egy rendőr ingyen-fagyit osztogatott a játékosoknak.

Cseles csapda! Ki tud egy ingyen-fagyinak ellenállni?

– Várj már! – mondta lányunokám és nagyot nyelt. – Csak kérek egyet!

A NAGYIKÁM ZSENI

Az unokái sem tudták, hogy a nagyjuk lánykorában Sellő néven titkos ügynök volt. Ez csak akkor derül ki, amikor Gerit elrabolják. Nagynak elő kell kapnia a palacsintasütőt, hogy szétcsapjon a banditák között.

HECSEKI ÉS A KEDVES BETÖRŐK

A gyerekbanda csalókat, tolvajokat, rablókat foszt ki a nagy vezetésevel. Mi ez? Robin Hood család ma? De miért csinálják? Azért, mert szeretnének a pincelakásból elköltözni, mire az új kistestvér megérkezik.

– Azt próbáld meg! – kiáltott rá Ben, és most ő rántotta tovább a húgát.

Persze a következő fordulónál kedvenc fiúunokám lába vert gyökeret. Ki volt ugyanis írva, hogy ingyen játékkonzolt kap, aki megnyeri ezt a fantasztikus. videójátékot. És ebben a játékban Ben profi volt.

– Szó sem lehet róla! – mondtam. – Gondolj a hat-személyes sátorra, és lódulj!

Csupán a gyerekek unokatestvére, a vidéken tisztességes nevelést kapott Emma nem akadályozta a sietésünket. Még Lizi is megállt, hogy meg-simogassa egy rendőr pórázon tartott nyomozó ebét.

Fel kellett kapnom és fülébe súgnom, amit szoktam:

– Ismeretlen kutyát nem simogatunk, Lizi, csak ha kivette a fogát, mint a Papa szokta esténként!

Ezen aztán Lizácska vihogott egyet, és roboghattunk tovább. Fantasztikus időeredményt értünk el és sok pontot kaptunk.

A *gázcsapda* nevű utolsó feladat könnyűnek látszott. Egy füsttel teli szobán kellett átsietni gázmaszkkal az arcunkon. Mi ebben a nehéz? Maszk fel! Ajtót nyitni, futás be, futás ki!

Emma kint maradt Lizivel meg Tapival, míg én az unokáimmal együtt felvettem a maszkot és elindultunk. Odabent olyan füst volt, hogy az orromig sem láttam.

Néztem ide, néztem oda, hol vannak az unokáim, nehogy már valami bajuk történjen, de eltűntek, mint szürke számár a ködben.

– Saci! Beni! – kiáltottam, de azt hiszem, nem hallották, mert nem kaptam választ.

Akkor kicsit félrehúztam a gázálarcomat és úgy kiabáltam a nevüket.

Arra tértem magamhoz, hogy kint fekszem egy hordágyon, a számon papír zsebkendő, és azon keresztül egy rendőrlány mesterséges lélegeztetéssel próbál életre csókolni.

– Bocsánat, még nem vagyok magamnál! – mondtam, amikor abbahagyta az újraélesztést, de a csinos egyenruhás csak nevetett.

– Keljen fel, Papa! Élőt nem élesztünk!

Sajnos, levontak néhány pontot az ájulásom miatt, és így csupán a második díjat, a családi belépőt nyertük tíz alkalomra Magyarország bármelyik élményfürdőjébe. Persze ez is fantasztikus siker volt! Titi szomszéd gratulált és nem értette, miért húzogatjuk Sacival a szánkat. Saci az első díjat, a hatszemélyes sátrat, én pedig a harmadikat, az oroszlánsimogatósat szerettem volna megnyerni szülővárosom állatkertjében. Ki tudja, mikor lesz még ilyen lehetőségem? Egy valódi sörényes nagymacskát simogatni! Az ember legnagyobb vágyai néha nem teljesülnek.

Sára Valiék nyerték meg a sátrat. Persze az is öröm volt! Majd kölcsönkérjük.

MARCI ÖRÖKSÉGE

Marci édesanyja magyar, édesapja Budapesten tanult arab orvos. A fiú ötvenmillió dollárt örököl egyiptomi nagyapjától. Húha! Az már pénz! Csak-hogy a terroristák meg akarják szerezni az örökséget. Sikerül nekik?

MARCI VISSZAVÁG

A Marci öröksége folytatódik. A terroristák nem adják fel. Bosszút akarnak állni. Marci ismét csak a fel-feltámadó Cilire számíthat, valamint egy verébre, plusz egy rózsabokorra. No meg rád, kedves olvasó, aki egyszerre akarsz nevetni és izgulni.

PAPA KIOKTATÁSA

Hétfő reggel kedvenc nagyobbik lányunokám visítása szaggatta a dobhártyámat.

– Papa! Papa!

Hát már a vécén sem ülhetek nyugodtan?!

De szép is a csendes, nyugodt családi élet!

Máshol.

– Mi van, Sacika? Ég a ház?

– Nem, Papa, nem ég! Csak már egy órája trónolsz és lassan indulni kellene.

Még hogy egy órája...! Tíz perce zárkóztam be. Na, jó, mondjuk húsz... De maximum harminc.

Még a hétvégi újság felét sem olvastam el!

Az a helyzet, hogy Ceglédre kell menni.

Hazaszállítom unokáim unokatestvéreit.

Aki a *Hova nézel, Papa?* című könyvemet olvasta, tudja, hogy Anita menyem Cegléden élő testvérének a kocsijába beszaladt hátulról egy mobilizgató autós. Mindenki megsebesült Emmán kívül. Ő nem volt a kocsiban, mert éppen focizott.

A szülőket a ceglédi kórházba vitték, de Csabát a pesti sebészetre kellett szállítani.

Szerencsére már meggyógyult és nálunk pihengetett.

Úgy volt, hogy Anita menyem testvére jön a gyerekeiért, de agyrázkódása miatt néha még szédült, és az orvos nem engedte vezetni.

Miután a fiam dolgozik, Anita menyem pedig otthon maradt Lizivel, rám várt a feladat, hogy hazavigyem a két rokont. És ha már autókázom, akkor velem jönnek az unokáim is, hogy visszafelé ne legyek egyedül.

Annak, mondjuk, örülök.

Mikor mindenki beszállt a kocsiba, és már indultam volna, lányunokám a vállamra tette a kezét.

– Bocsáss meg, Papa, hogy reggel rád kiabáltam!

– Semmi baj! – mosolyogtam hátra az én kedves és jól nevelt Sacikámra. – Kicsit igazad volt!

– Nem kicsit, Papa, hanem nagyon igazam volt. Mindennap bezárkózol a klotyóba és egy óráig olvasod az újságot.

Erre nem válaszoltam, mert nem akartam indulás előtt felidegesíteni magamat. Kissé balesetveszélyes, ha a sofőr dühösen tapos a gázpedálra és közben kormányoz.

Még hogy neki volt igaza ...?! Na, de hagyjuk!

Saci azonban nem hagyta.

– Kérdezhetek valamit? – kérdezte.

– Persze!

– Bevetted a gyógyszeredet?

– Bevettem!

– Nem vagy szomjas?

– Nem vagyok szomjas!

– Nálad a szemüveged?

– Nálam a szemüvegem!

– Beállítottad a tükröket magadnak?

– Beállítottam a tükröket magamnak!!

– Akkor tedd fel, légy szíves, a mobilt a tartójába! A kihangosítót pedig, amit most kaptál apától, csíptesd a napellenzőre, hogy ha valaki hív, egy mozdulattal ki tudd hangosítani!

PAPA, NE MÁR!

SAMU: „Anyu apja, a Papa hozzánk költözött. Én szeretem a Papát, ha háromszáz kilométer van közöttünk, de megőrülök, ha csak három méter! Segítség!”

Élni és együtt élni, ez a legszebb és a legnehezebb feladat.

NEM VAGYOK SAMU!

Papa újabb rettenetes kalandjaitól szenved Samu. Papa megvédi az állatokat, és kis híján megverik. Papa úszni tanítja az unokáját, és majdnem megfullad. Nem könnyű együttélni másokkal. Ha szeretjük egymást, akkor sem.

Hátranéztem kedvenc nagyobbik lányunokámra.

Ezt a tekintetet nevezik a rossz írók gyilkos pillantásnak.

– Más kérdés...?! Van esetleg?!

– Van esetleg, de most megkíméllek, mert nem akarlak felidegesíteni.

– Már nem tudsz! – mondtam, mire mindenki vihogni kezdett a kocsiban, mert tudták, hogy a mi kis civakodásunk Sacival csak egy indulás előtti állandó balesetmegelőző játék.

Mindenesetre a mobilt a tartójába tettem, és miután valóban kaptam egy kihangosítót Gergő fiamtól, Csabának megengedtem, hogy beállítsa, vagyis párosítsa a telefonnal, miután foglalmam sincs, hogyan kell.

Már indítottam volna, mikor ismét Saci apró mancsát éreztem a vállamon.

– Bocs, Papa! Öv!

– Mi van vele?

– Nem kötötted be magad.

– Éppen most akartam...

– Azért nyúltál az indítókulcshoz, ugye?

Persze kedves utasaim megint röhögcséltek.

Jó bohóc a nagyapa, mi?

Beni még ki is oktatott.

– Etika órán mondta Ili néni, hogy a gyerekek a szülők és a nagyszülők magatartását

utánozzák. Ha például a szülő csak az utazás során kapcsolja be a biztonsági övét, és nem indulás előtt, a gyerekei is ezt fogják csinálni.

– Köszönöm a kioktatást! – morogtam. – De úgy vettem észre, hogy ti bekapcsoltátok az öveket, amikor beszálltatok a kocsiba. Úgyhogy most talán én tanulok tőletek? Én vagyok a gyerek?

– Nem én mondtam – dünnyögte Beni.

– Mi apától meg anyától ezt tanultuk – mondta Saci. – És példát mutatunk neked.

Kedvenc unokáim most már valóban felbosszantottak.

– Talán kokit is kapok, ha nem kapcsolom be az övem? – acsarogtam, mint éhes vérfarkas egy 18 pluszos horrorfilmben.

– Isten ments! – mondta Beni. – Hogy gondolod? Dehogy kapsz kokit! Legfeljebb büntetést, ha meglát a rendőr. Vagy egy fékezésnél nekiesel a kormánynak, és a melleden kék, zöld, vörös meg bordó színekben ott lesz Magyarország hegy- és vízrajza. De most már talán induljunk, Papa, mert ebédre sem érünk Ceglédre!

Indultunk.

Megjegyzem, nagyon mérges voltam.

Utálom, ha nem nekem van igazam.

– Világítás! – súgta Csaba, hogy a hátul viháncolók ne hallják.

Bekapcsoltam. Igaza volt. A világítást nappal is be kell kapcsolni.

Amíg el nem hagytuk a várost, a nagy forgalmat meg a rengeteg lámpát, kétszer szóltam rá hátul viháncoló utasaimra. Fecsegték, vihogtak, viccelődtek, szórakoztatták egymást, ahogy tesók meg unokatesók szoktak, ha unatkoznak. Harmadszor már Csaba fordult hátra, mert látta, hogy tiszta ideg vagyok:

– Figyeljetek, skaccok! Ha folyton jár a bagólesőtök, Papa nem tud az útra figyelni, és felmászhatunk egy villanyoszlopra a kocsival együtt. Sacika! Nagyra nyitottad a pici piros szádat indulás előtt, hogy figyelmeztess a Papát erre meg arra, mert te mindent tudsz. Azt nem tudod, hogy a beszélgetés, a zajongás, a hancúrozás nagyon zavarja a vezetőt?

A TENEREN IS TÚL

BENEDEK: „Tudom, hogy anya hazajön! Igaz, hatalmas vihar volt aznap reggel a tengeren, mikor anya eltűnt. Óriási hullámok, orkán és szél. De anya nagyon jó úszó volt. És hiába keresték, nem találták meg. Azért nem, mert él!”

A HÓ FOGSÁGÁBAN

KRISZTI: „Nem megyek a nagyihoz! Nem megyek a tanyára! Se tévé, se telefon, se térerő! És tudom, hóvihar lesz! Nem akarok ott karácsonyozni! Segítség!” Minden gyerek felnőttként tud cselekedni, ha nagyon muszáj!

Hátul csönd lett. Gondolom, kedvenc unokáim pofákat vágtak. Ez nem zavart, mert nem láttam.

Éppen csak kiértünk a városból, amikor a mobilomon felcsendült a Mendelssohn nevű zeneszerző nászindulója, amelyet az is ismer, aki nem szereti a komoly zenét, de már volt esküvőn.

Virágos Krisztinke hívott a sarokról. Mint már megírtam, négy éve udvarolok ődundiságának reménytelenül, pedig minden zsebpénzem a rózsáira megy el. Veszek tőle, hogy odaajándékozhassam neki.

A kütyüre sem kellett pillantanom, úgy érintettem meg új kihangosítót a fejem felett. Egy érintés, és már beszélhetsz is. Nem kell kézbe fogni a mobilt, nem kell a telefon jelét keresgélni rajta vezetés közben.

Csodálatos a modern technika!

Csupán megérintettem egy billentyűt és már hallottam is kedvenc barátnőmet:

– Hol vagy, untyulipuntyuli drágám, mit csinálsz éppen? Hiányzol!

Krisztinke csilingelő hangja betöltötte a kocsi légterét, mint hagymás pácolt heringem illata a lakást, ha egyedül szeretnék reggelizni.

Hátul kedvenc unokáim úgy röhögtek, mint veszett majmok a banánfán.

A modern technikának vannak hátrányai.

Krisztinke is tisztán hallhatta az eszement vihancot.

– Jaj, bocsika! – vett vissza egy keveset a csilingeléséből. – Ki vagy hangosítva?

– Pillanatnyilag: igen! – köhécseltem. – Tudod, drágám, Gergő fiamtól kaptam egy kihangosítót, olyan kis butuszt ...

– Nem kis butuszt, Papa! – javított ki Ben. – Bluetooth-t!

– Lehet – morogtam. – De annak nincs értelme.

Ezen már Krisztinke is nevetett.

– Majd később hívlak, amikor... – kezdte, de közbevágtam.

– Inkább majd én. Te nem vagy kihangosítva.

Nevettünk, elbúcsúztunk, és ráfordultam az autópályára.

Persze Krisztinke járt a fejemben ezerrel. Az a kedves hangja! Az a kedves dundi alakja! Az én drágám a még drágább rózsáival, amelyek elviszik minden dugipénzemet. De sebjaj! A szerelem vak. Meg süket és néma is. Azért kell a virág, mert az beszél az ember helyett.

Ahogy a költő írta:

„A szerelem, a szerelem,
a szerelem sötét verem...”

Álmodozni kölyök korom óta nagyon tudok. A képzelet az öröm ingyen forrása.

Persze Saci rögtön észrevette, hogy elábrándoztam. Nem tudom, miből. Hacsak nem abból, hogy többször ráhajtottam a jobboldali recés záróvonalra és reszelős csikorgásba kezdett a gumi.

– Papa! – szólt rám. – „Ábrándozás az élet megrontója!” Nem te szoktad idézni? Kérlek szépen, ne Krisztinke járjon a fejedben, hanem a záróvonal!

GALAMB- NAGYMAMA

A nagymama galambbá változik, hogy találkozhasson az unokájával. Cecilia beszélget a tesójával, aki még meg sem született. Ha képzeled magadnak egy kutyát, az meg is haraphat. Ha nevetni akarsz vagy meghatódni, akkor ez a te könyved.

LÁTTAM, MI TÖRTÉNT

Rob tanítás után kirohan az iskolából, és majdnem fellöki Anit. A lány sírva elszalad. A két fiatal délután együtt nevetgél a plázában. Ötvenhat tanú meséli el, mit látott. Ötvenhat tanú, ötvenhat különböző történet. Miért látja mindenki másképpen ugyanazt?

A mellettem ülő Csabára néztem.

– Ti is ilyen pimaszok vagytok az őseitekkel?

Csaba nevetett.

– Előfordul! – mondta. – De tessék előre nézni! – És még hozzátette: – Mindig felmegy az agyvizem, ha a filmekben a vezető hosszan a mellette ülőt kukkolja, és beszél is hozzá. Az életben tíz ilyen esetből kilenc karambollaal végződik.

– Szinte minden filmben van ilyen butaság, nem is egy! – szólt közbe Benedek. – Nagyon rossz példát mutatnak.

– Talán a filmrendezők soha nem vezetnek autót – jegyezte meg hátul Emmi. – Valakik viszik őket ide-oda. Ezért nem tudják, hogy a vezető nem bámészkodik, ha élve akar megérkezni.

– Értem a célzást – mondtam, és úgy meredtem előre, mint terminátor a kilövendő célra.

Alig telt el egy perc, rágcsálást hallottam hátulról. Tapi nem lehetett, mert nem hoztuk a kutyát. Zserbó sem lehetett, mert a cicát sem hoztuk. Abban is biztos voltam, hogy a hátsó ülésen nem egy mókus vagy hörcsög rágcsál.

– Mit fogyaszt a tisztelt társaság? – kérdeztem kíváncsian.

– Kekszet! – mondta Saci tele a szájjal.

– Nem illene megkínálni az autó vezetőjét, aki ráadásul még rokon is, nagypapa minőségben?

– Illeni illene – rágcsálta a fülembé Saci –, de vezetés közben nem eszünk, hanem az útra figyelünk.

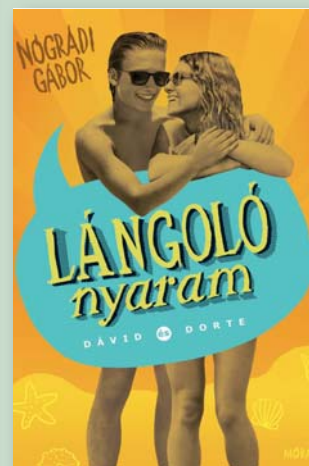

A GONOSZ HÉT NAPJA

A tizennégy éves Alex lóg az iskolából, lop egy kutyát, hazudik, szemétkedik – haragszik a világra. Foltosnak, a lopott kutyának csodálatos képessége van: Alex minden gazembersége után éveket öregszik. (14+)

LÁNGOLÓ NYARAM

Dávid gátlásos, tizenöt éves magyar fiú. Dorte dán kamaszlány. A szüleikkel nyaralnak egy görög szigeten, és egymásba szeretnek. A humoros, kalandos regényt a kamaszszerelem lassan kibontakozó őszinte története teszi különleges élménnyé. (14+)

– Nagyon elegáns ez a királyi többes, hogy „eszünk meg figyelünk”, de jelenleg csak ti esztek és én figyelek, ami nem igazságos.

– Nyugi, Papa! – mondta Beni. – Hamarosan eljön az idő, amikor én fogok vezetni és te eszel hátul ülve.

– Ha addig éhen nem halok! – mondtam.

Saci elkaccantotta magát.

– Az mostanában nem aktuális. Nem tudom, ki evett reggel müzlit kefirrel, aztán négy tojásból rántottát, meg egy banánt és két narancsot.

– Na, ez nem igaz! – kaptam fel a hangom.

– Mi nem igaz?

– A narancs!

– Miért?

– Mert mandarin volt!

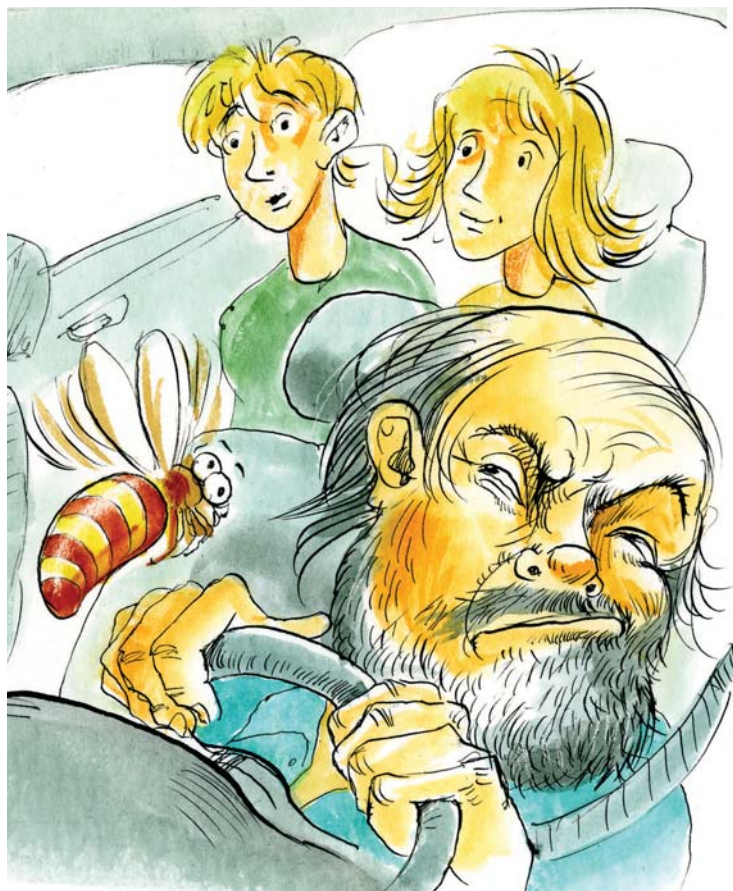
A kacagókórus megint előadta a nagyáriáját.

Azt hiszem, bohócnak kellett volna mennem.

Egyrészt híresebb lennék, másrészt több pénzt keresnék, harmadrészt nem kellene Ceglédre navigálnom ezt a kellemetlenkedő bandát.

Az alig egy és negyedórás út további részén már nem sok minden történt, csak:

1. beszállt egy méhecske az ablakon és majd kitört a frász, mert gyerekkorom óta félek a méhektől. Ráadásul vezetés közben egy méhecske, darázs, szúnyog vagy cserebogár a közlekedési baleset előjátéka lehet. A méhecske zümmögött és zúgott ide-oda, mint egy B52-es vadászbombázó. Úgy látszott, jobban fél tőlem, mint én tőle. Gyorsan kinyitottuk az összes ablakot, mire észvesztve kisuhant.

2. esemény: az autópálya mellett hatalmas reklámtáblákon még hatalmasabb nők kínálták finom kencéiket, hamburgereiket és édes löttyeiket lenge ruhákban mosolyogva. Ki tud ilyen finomságoknak ellenállni?

– Papa! – süvített rám kedvenc nagyobbik lányunokám. – Ne a reklámtáblákat bámuld, hanem az utat!

Felháborító! – gondoltam. – Én soha nem szóltam így rá a szüleimre vagy a nagyszüleimre vezetés közben! Mondjuk, autónk se volt. De akkor is!...

3. esemény: Megkértem Csabát, kapcsolja be a rádiót. Nekem is kell egy kis szórakozás néha a pimasz unokáim kekeckedésén kívül. Hát nem? Éppen a kedvenc dalomat énekelte a kedvenc dalospacsirtám, Nyírségi Marcsi Anasztázia: „Rózsa, rózsza, labdarózsa levele. Csak egy kislányt neveltek a kedvemre...” Persze, hogy én is énekeltem vele zengő basszus-tenor hangomon, aminek köszönhetően a templomi kórusból is kitiltottak. Hogy azt mondja: „Azt is azért nevelték a kedvemre, Kék a szeme göndör haja fekete...” Alig fejeztem be a strófát, amikor Saci rám kiáltott:

– Papa, húzódj le!

– Miért, kislányom, már megint pisilned kell?

– Nem, Papa, csak jön egy mentő!

– Ha olyan sürgős neki, miért nem szirénázik?

– Szirénázik, Papa, csak te a labdarózásádtól nem hallod!

No, hát nem éppen erről beszélek?!

A fiatalok szemtelenek, pimaszok, ráadásul még igazuk is van.

4. esemény. Ismét megszólalt a mobilom trillája.

Megnyomtam a kihangosítót.

– Jánápot kíváanok! – hallottam egy vidéki úriember ízes tájszólását. – Eerdekleedni szeretneek, hogy a neemet turmixgeep, az a leszedheteő ájtájú, megeerkezett-e maár?

A gyerekek hátul visítottak a kacagástól. Nem értettem. Mi ezen a humor?

– Kit tetszett hívni? – kérdeztem az úriembert.

– Nem Vasedeeny? – kérdezett vissza, de akkor már röhögött a barátom, mert persze ő volt a hívó.

– Robi, megöllek! – nyerítettem én is. – Én itten óvatosan vezetek hátam mögött az unokáimmal a nagy magyar Alföldön, te meg eltereled a figyelmemet a vicceiddel?

– Bocsánat! Bocsánat! Nem látta a kacsámat? – vihorászott a barátom és megbeszéltük, amit meg kellett beszélni.

Autót vezetni olyan, mint rohamra indulni a csatatéren. Te is lösz, rád is lőnek, aztán a végén megnézzük, ki maradt életben.

Végre megérkeztünk Ceglédre, Anita menyem háza elé. Megállítottam a kocsit, kivettem a slusszkulcsot és hátrafordultam.

– Mit kell ilyenkor mondani? – kérdeztem és a csipet csapat egyszerre harsogta:

– Köszönjük szépen, Papa, hogy otthonról idáig balesetmentesen levezetted ezt a hetvenhét kilométert. Király vagy!

Király vagytok?

Akkor ez az egyetlen birodalom, ahol a király meg az udvari bolond egy személy.

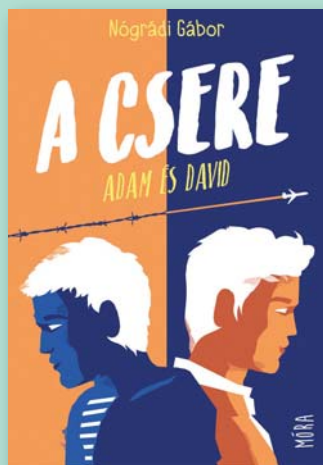
Vagy előfordul ilyesmi máshol is?

Szerkesztő-szövegíró:
Nógrádi Gábor

Illusztráció:
Cakó Ferenc

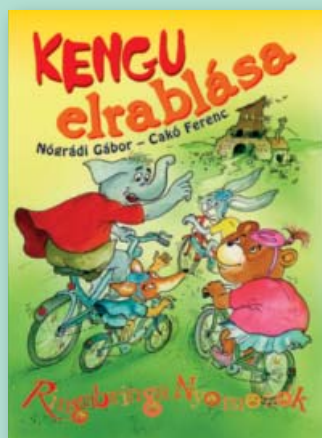
A kamasz Adam a tenger mellett egy menekülttáborban él és egy jobb életről álmodozik. Amikor beúszik a tengerbe megnézni az elnöki jachtot, találkozik Daviddal, az Elnök fiával. Kiderül, hogy a megszólalásig hasonlítanak egymásra. Hogyan lehetséges ez?

Negyvenkét, világszerte ismert bölcsesség, mondás, szólás igazságát bizonyítják saját életükből vett példákkal a szerzők. „A türelem keserű, de gyümölcse édes.” „A legjobb dolgok az életben nem dolgoz.” „Ha azt akarod, hogy szeressenek, te is szeress.” stb. Más ismerni egy igazságot, más megérteni, és más alkalmazni az életünkben.

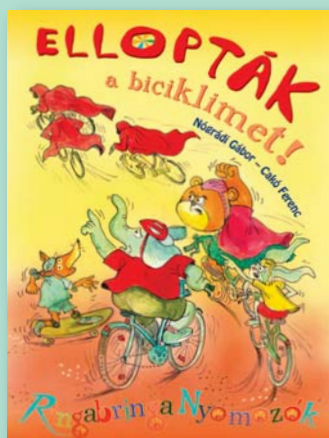

Sok száz tábla van az utcákon, az épületekben, a parkokban, a strandokon, azaz körülöttünk mindenütt. Vajon mit jelentenek? A nagyalakú, csupa rajzos könyvvel azt szeretnénk, ha egyetlen gyereket sem érne közlekedési baleset.

A nyúl, az elefánt, a mackó és a róka a legbonyolultabb bűnügyeket is kinyomozza. Minden oldal csupa rajz, játékos betű, rejtélyes, rejtélyes szöveg. Mire elolvasod, mire végigneved, jobban fogsz olvasni. Tanulj szórakozva! Szórakozz tanulva!

Ringbringa sorozat 1.

A négy kis állatkölyök Karóka ellopt biciclija után nyomoz. Mindenkinek van egy zseniális ötlete: hogyan lehetne a tolvajokat megtalálni. Ötlet van, eredmény nincs. A maci ballettozik, az elefánt hegedül, a róka siránkozik, Nyíl-Nyúl pedig mindent feljegyez.

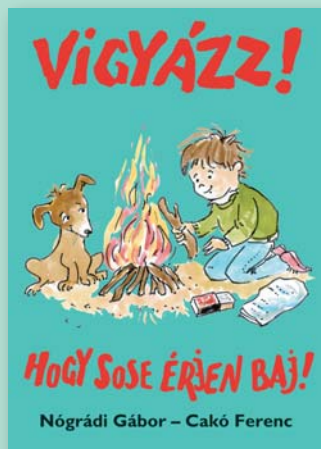
Ringbringa sorozat 2.

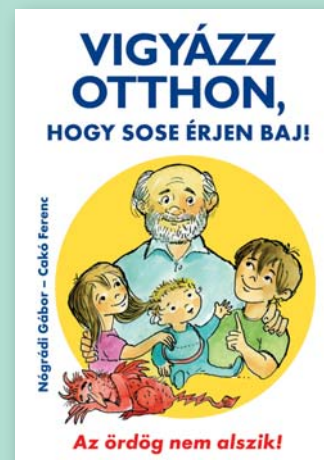
Egy távoli országban uralkodó diktátor, miután megbénította az ellenzéket, külső segítséget keres, háborúra készül. Tizenhárom idős ember – Cukkini, Patisszon, Retek és a többiek – összefognak, hogy megakadályozzák a várható öldöklést. Humor, kaland, 16+.

Az öt kiadásban megjelent, és Cakó Ferenc homokrajzaival illusztrált kötet rövid balladáiban beszélnek életükről a lovak, a kutyák, a macskák, de megszólal a galamb, az aranyhórcsög, a hattyú, a liba, a veréb, a bárány, a fóká, a majom, az elefánt, a bika, a tehén, a teknős, a mókus, a kígyó, a tigris, a sólyom, de még egy medve, és a nagy hal is.

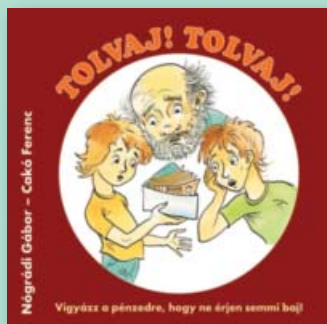
Százhatvan színes oldalon szórakoztatva, vidám szövegekből és rajzokból megtudható, mire kell vigyázni egy gyereknek az utcán, a hegyekben, az erdőkben, a járműveken, a vízben és a viharban, a téiben és a nyárban. Az életben.

Az aggódo Papa és három okos unokája tizenhat vidám történet segítségével mesélik el a gazdagon illusztrált könyvben, hogy az otthoni élet ugyan sok veszéllyel jár, de ezeket a veszélyeket el lehet kerülni.

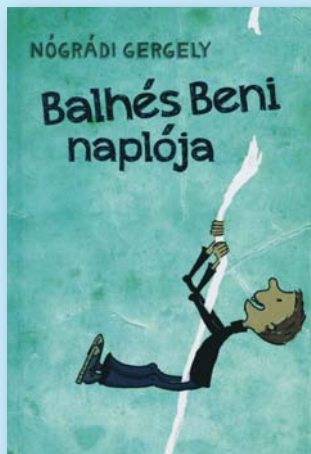
Tedd el a mobilodat és pattanj a kerékpárra! A mobilozás – beszélgetés, esemezés, netezés – miatt számtalan súlyos baleset történik. Gyerek és felnőtt együtt tanulhatják meg a vidám, kalandos helyzetekből, humoros illusztrációkból, mire kell figyelni, mire kell vigyázni a járdán és az utakon.

Vagyontárgyaink, pénzünk biztonságáról, erkölcsi törvényeinkről szólnak a Papa és az unokák humoros történetei. A fejezetcímekből: Kié a gumikutya? Ki vette el a tárcát? Miért volt ilyen olcsó? Ha találtam, az enyém? Aláírni mások helyett, soha! Ne lopj, inkább adok!

A Papa, unokái segítségével vidám, kalandos helyzetekben tanulja meg a kerékpáros közlekedés szabályait. Jobb ma egy könyv, mint holnap a felsebzett térd, nem? Fejezetcímek: Mountain bike vagy trekking? Ez kötelező, az nem. Egy kortyot sem, Papa! Kerüld ki vagy fejbe vágthat! Éljen az elsősegély tanfolyam! Jó Papa holtig tanul. Tekerjünk télen is! Ha jól akarsz, számíts a rosszra!

Komisz egy kiskamasz ez a Beni! Mindent tönkretesz, mindenkit örületbe kerget. Főhősünk naplójából azonban kiderül, a rosszalkodásával pusztán szeretetet akar kicsikarni a felnőttekből. Csak ne volna olyan borzalmas a helyesírása! (A művet hangoskönyv változatban is kiadták.)

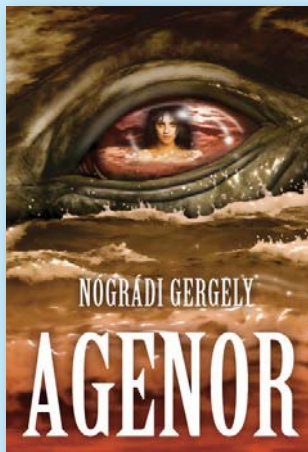

A tizenkét éves Szilas Pali egy éjszaka kutyává változik. Vajon milyen varázslatos erők állhatnak az egyszerre hátborzongató és mulatságos varázslat mögött? És vajon a szerelmese sem ismeri fel a fiút a kutyában?

Az afrikai kislány, Csicsi egy törzsi háborúban elveszti a szüleit. A koromfekete apróság a Vau! című regényből már jól ismert Szilas családhoz kerül. Érkezése után néhány nappal elrabolják. De miért? És mi lesz a sorsa?

Nógrádi Gergely
művei
www.gergelynogradi.com

A tengerek mélye sötétségbe burkolózó világ, hová ember sohasem juthat el. Néhány gazfickó egy titkos kísérlettel rá akarja venni Agenort, a hatalmas szürke bálnát, hogy hozza fel a mélység kincseit...

Szöveg © Nógrádi Gábor, 2021
Illusztráció © Cakó Ferenc, 2021

Presskontakt Bt.
2131 Göd, Pf. 82
Felelős kiadó
a Presskontakt Bt. ügyvezetője
info@presskontakt.hu

PRINT ISBN 978-615-5245-11-4
PDF ISBN 978-615-5245-12-1

Műszaki szerkesztő:
Székelyhidi Ilona

Szöveggondozás:
GRAF-ICA Bt.

A csöpp bagolyfióka, Guszti messzire téved a családi fészektől. Misu megtalálja, és úgy dönt, visszaviszi a szüleihez. Az ám, de a fióka otthonát, a rejtélyes Bagolytanyát lehetetlenség száraz lábbal megközelíteni...